

Yêu thương nửa vời

Cô hai mươi tám tuổi. Có chồng và con trai nhỏ bốn tuổi. Cô không đẹp, chỉ ưa nhìn. Vóc dáng đầy đặn, khéo ăn mặc, khéo trang điểm, nhìn cô trẻ hơn tuổi nhiều. Cô không đeo nhẫn cưới. Cô vui vẻ, hoạt ngôn và thích là tâm điểm của các cuộc gặp gỡ. Tâm hồn cô lãng mạn, bay bổng, yêu văn thơ. Chồng cô ba mươi tuổi, cao lớn và dễ nhìn, hiền lành mô phạm, đi làm hàng tháng về đưa tiền cho vợ, tối ở nhà chăm con, nhiều hôm vợ đi ăn tối với bạn thì sẵn sàng ở nhà giữ con cho vợ. Cuộc sống êm đềm, không có nhiều biến động, cô tạm hài lòng.

Anh ba mươi tuổi. Có vợ và con gái nhỏ bốn tuổi. Anh có vóc dáng cao lớn, rắn rỏi của một người chăm chơi thể thao. Khuôn mặt anh không có ưu điểm, nhìn anh lúc đầu người ta ít có cảm tình. Anh trầm tính, yêu văn học và thích nói chuyện về triết lí, kĩ năng sống. Vợ anh hai mươi chín tuổi, nhan sắc bình thường, hơi gầy, hiền lành cam chịu, phục tùng chồng. Anh hài lòng với cuộc sống êm đềm đó.

Ngày anh vào làm cùng công ty với cô, qua màn giới thiệu đầu tiên, cô không chú ý gì đến anh. Anh có cách phát âm tiếng Anh khiến cô buồn cười, do quá chú ý vào việc nhấn trọng âm nên đôi khi rất khó nghe. Cô làm phòng Kế Hoạch, còn anh ở phòng Quan hệ Khách hàng. Hơn một năm cùng làm việc, đôi lúc cùng đi họp, ngoài những câu bông đùa vô thưởng vô phạt giống với tính cách của cô, chẳng có gì ấn tượng với cả hai. Anh nhìn thấy ở cô tự tươi trẻ, năng động. Cô có đôi mắt rất đẹp, ngây thơ mà quyến rũ, đôi hàng mi dày rậm chẳng cần đến mascara, nụ cười sáng bừng. Cô thấy ở anh sự trầm tĩnh, chín chắn và quan tâm, đôi khi hài hước mà chồng cô không có.....

Cả cô và anh đều là con nghiện của mạng xã hội, nhưng cách thể hiện trái ngược nhau hoàn toàn. Cô hay đăng tải trạng thái, khoe hình ảnh, bình luận các trạng thái của bạn bè, nhìn trang cá nhân của cô có thể biết cô là con người đầy nhiệt huyết, sôi nổi và cuộc sống đầy màu sắc. Anh thì gần như truy cập liên tục, nhưng chỉ xem, ngắm mà ít khi thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài. Từ ngày kết bạn với cô trên Facebook, anh thấy tần suất truy cập của mình nhiều hơn, chỉ để vào trang của cô, xem cô đang nghĩ gì, đang làm gì, nấu món gì... Anh bị cuốn vào cô như một cơn gió mạnh lướt qua đồng cát bằng phẳng.

Bắt đầu là những tin nhắn lúc đêm khuya, anh bị khó ngủ còn cô chưa ngủ được vì còn bận xem tin tức. “Em chưa ngủ à”, “Chưa, còn anh sao chưa ngủ?”, “Ừ, anh bị khó ngủ”, “Ngủ mà cũng bị khó nữa là sao?” cô gửi kèm mặt cười lí lắc. Cô hay bắt bẻ câu chữ người khác, chỉ với mục đích tạo tiếng cười. Nói chuyện với cô anh thấy thú vị, thấy mình cười nhiều hơn, suy nghĩ rộng hơn. Cô có lối suy nghĩ phong phú và hài hước, những vấn đề khúc mắc được cô lí giải sâu sắc và thiên về lí trí, dẫu rằng cô rất tình cảm. Chính điều đó khiến anh bị cuốn hút. Cô dễ hiểu nhưng rất khó nắm bắt, ngọt ngào nhưng mạnh mẽ. Sự đối lập và đa dạng làm anh choáng ngợp, có một chút thích và rung động với cô.

Tối thứ Bảy, anh hẹn cô đi ăn tối sau khi tan sở. Cô gật đầu, thoáng chút dễ phòng. Cô đủ nhạy cảm để nhận biết những tín hiệu từ anh, cô biết anh thích cô. Và cô cũng không cưỡng lại được ý muốn gặp riêng anh để xem anh sẽ nói gì với mình. Cô rất khéo ẩn mình, bề ngoài cô có vẻ nhạy cảm, dễ yêu nhưng thật tâm chỉ mình cô biết, cô luôn làm chủ được mọi tình huống tình cảm. Điều đó làm cô tự tin.

Cô ngồi đối diện anh trong một quán ăn đông đúc, dẫu đã chọn bàn trong góc nhưng tiếng ồn xung quanh vẫn rất rõ. Anh nhường cô gọi món, cô gọi ba món nhắm và mười chai bia cho hai người. Anh cười, cô cũng cười. Rất khó để bắt chuyện, và chủ đề mở đầu luôn là công việc. Rồi cuộc sống gia đình, chuyện tình yêu quá khứ, chuyện triết lí sống. Cô thông minh, hài hước và sâu sắc. Anh cần thị, lắng nghe cô chăm chú và chăm chỉ gấp thức ăn cho cô. Thoáng cái hơn ba tiếng đồng hồ trôi qua mà câu chuyện vẫn chưa kết thúc. Nhưng đến lúc phải về, cô nghĩ vậy và đưa ra gợi ý. Anh thoáng chút luyến tiếc, nhưng cũng hiểu chẳng thể giữ cô lại. Lúc xuống cầu thang, anh đi sau lưng cô. Cô cảm giác rất rõ hơi thở của anh phả vào gáy mình, có chút dồn dập và mất bình tĩnh. Cô thấy lồng ngực mình nóng ran, bước chân chệnh choáng không phải vì mấy chai bia đã uống. Nhưng cô bình tĩnh giấu cảm xúc. Và anh, nhận thấy sự vô cảm cũng như cách chào khách sáo xa lạ, hiểu rằng mình phải về. Anh đâu biết rằng, cô phải giấu đi tâm trạng thật sự, để con đường của cô dẫn về nhà chứ không phải một nơi riêng tư nào đó chỉ có anh và cô...

Mỗi ngày, anh và cô đều nhắn tin cho nhau, bất cứ lúc nào rảnh rỗi, dẫu chỉ ngồi cách một bức tường. Mỗi tối, trước khi đi ngủ, cô và anh cũng nhắn tin.

Chồng cô tính tình đơn giản và tin tưởng cô nên không để ý. Nhưng vợ anh, bằng linh cảm của một người phụ nữ, đã nhận ra sự xáo trộn nơi anh. Chị bắt đầu đòi kiểm tra điện thoại của anh, và anh nói điều đó cho cô biết. Như một thỏa thuận ngầm, ít khi cô chủ động nhắn tin cho anh trước, vì cô không muốn gia đình anh xáo trộn. Cô thật sự chẳng lí giải nổi mình cần gì ở mối quan hệ này, hay chỉ đơn thuần là tâm sự, chia sẻ? Chồng cô quá tốt, vậy cô cần gì thêm ở người đàn ông khác? Cô thử so sánh hai người đàn ông với nhau, và lúc nào ưu điểm của chồng cô cũng thắng, vậy thì tại sao cô lại xao lòng vì anh?

Một đôi lần, anh lén cầm tay cô, cô để yên tay mình trong tay anh, ngầm đồng ý sự giao thoa tình cảm này. Anh biết, anh hiểu cô cũng có tình cảm với mình, chỉ là không biết mức độ ấy sâu sắc tới mức nào. Anh thấy mình nhỏ bé, và ngỡ nghêch trước người đàn bà như cô. Anh mong chờ những tin nhắn của cô, nhưng không khi nào nói cho cô biết. Anh nghiện mùi hương của cô mỗi khi đứng gần, nhưng không nói. Anh thích đọc những bài thơ cô tự sáng tác rồi đăng lên Facebook, nhưng không bao giờ khen. Anh thích cách cô trình bày những bữa ăn gia đình, dầu chưa khi nào được nếm. Tất cả những gì về cô, anh đều thích và bị thu hút. Anh biết, điều đó sai, điều đó làm tổn thương người vợ hiền lành và đứa con gái bé bỏng ngoan ngoãn của mình, nhưng con tim anh xao động, anh biết làm sao để chế ngự nó?

Một ngày, anh hẹn cô tới khách sạn. Anh nhắn tin số phòng và giờ hẹn cho cô. Anh đến trước, lấy phòng và chờ đợi. Chỉ lát nữa thôi, cô sẽ tới, cô đã hứa với anh như vậy. Anh sẽ ôm cô, sẽ hôn cô và chắc chắn sẽ có cô. Anh muốn lột trần cô ra, để xem đằng sau cái vẻ vừa lẳng lơ vừa cứng rắn đó, khi trong vòng tay anh cô sẽ thế nào? Anh vào nhà tắm, tắm hết bụi bẩn trên người và quần quanh mình đọc chiếc khăn tắm, nằm trên giường chờ đợi. Hôm nay, anh đã phải dối vợ mình rằng mình đi gặp đối tác. Cũng đúng, anh gặp đối tác của mình, không phải của công ty. Điện thoại reo, là cô gọi “Em đến chưa, anh ở trên phòng rồi”, một thoáng ngập ngừng, rồi cô nói nhanh ” Em xin lỗi, thằng bé nhà em bệnh, em phải đến trường đón nó”, anh thấy mình rơi từ máy bay xuống biển đen. “Ừ, vậy thôi, hẹn hôm khác”, “Xin lỗi anh”. Cúp máy, anh lao vào nhà tắm, mở nước nấp lớn nhất để làm dịu cái bức bối trong người. Cảm giác thất vọng. Anh chạy xe ra về, đột nhiên muốn chạy ngang nhà cô để nếu may mắn, có thể nhìn thấy cô. Anh cần vội đi cảm giác nhớ nhung này... Gần đến nhà cô, anh thấy cô ngồi sau lưng chồng mình

chạy xe ra khỏi nhà. Cô gác cầm lên vai chồng, nói gì đó, vòng tay ôm hờ hững quanh eo chồng vẻ hạnh phúc. Anh chợt thấy mình giống như bị lừa dối, cô đang hạnh phúc, cô đang vui vẻ với chồng, sao cô nói dối anh, cô có biết anh đang đau?..

..... Lúc cô trang điểm xong và chuẩn bị đến khách sạn, cô ngắm mình trước gương nhiều lần. Hôm nay, cô mặc chiếc đầm trắng liền thân, nhìn rất trẻ và ngây thơ. Cô dặm ít phấn, thoa tí son môi màu đỏ cam. Cô chọn cho mình bộ nội y bên trong rất quyến rũ, với ren và những đường viền sắc sảo.. Cô muốn anh ấn tượng với cơ thể của mình, dẫu đã qua một lần sinh nở nhưng không tì vết. Một thoáng ân hận với chồng con, nhưng lúc này lí trí cô đã bị con tim chế ngự hoàn toàn. Điện thoại reo, là trường của con trai cô gọi, cô giáo nói thằng bé sốt, hẹn cô đến đón con về. Cô gọi cho chồng báo tin, chồng nói đang đi gặp khách ở gần nhà, bảo cô chờ để chồng về chở cô đến trường đón con. Cúp máy. Cô gọi cho anh, nhận thấy sự háo hức trong giọng nói của anh khi nghe điện thoại. Cô xin lỗi anh rồi cúp máy, thấy mình có lỗi. Nhưng cô đang vội, cô thay bộ đầm ra và chờ chồng về. Khi cô và chồng chạy xe ra khỏi nhà, từ vô thức cô bỗng cảm thấy nhột nhột phía sau lưng như có ai theo dõi. Cô vòng tay ôm eo chồng, khuôn mặt hoang mang giấu sau lớp khẩu trang, cô đang che đậy sự xáo trộn trong lòng. Phía sau cô, anh rẽ phải ở ngã tư đầu tiên...

Đón con ở trường về, cô thở phào. Thằng bé chỉ bị sốt nhẹ, hơi quấy khóc. Ăn tối xong, cô nhắn tin cho anh “A đang làm gì?”. Im lặng. Gần mười phút sau mới thấy anh trả lời “Anh đang ở nhà, nhớ em”, “Em cũng vậy”. Cô cần đi siêu thị mua ít đồ cho con, cô để chồng chăm con ở nhà. Đang lúc lựa đồ, cô thấy anh. Vợ và con anh đi trước, con bé lú lo hỏi tùm lum chuyện, vợ anh tíu tít trả lời con, còn anh thì nhìn họ. Khuôn mặt anh trông rất khó đoán. Ra vậy, đây là cái cách anh ở nhà và nhớ em – cô thầm nghĩ, thấy mình bị lừa dễ như một đứa trẻ. Thì ra, anh xem cô như một người để làm phong phú cuộc sống của mình, chứ trong lòng anh nào có cô. Cô thấy tim mình thổn thức, quặn đau.

.... Sau khi nhắn tin cho cô, con gái anh đòi đi siêu thị. Vợ anh cũng cần mua ít đồ, vậy là anh chở hai mẹ con đi. Tâm hồn anh vẫn còn vảng vất vì dư âm cuộc hẹn bị hủy và sự thật anh thấy ban chiều, anh đi như mộng du giữa rừng người trong siêu thị. Cảm giác bất an như có người nhìn trộm, anh dáo dác

nhìn xung quanh. Nhưng cô đã kịp lách mình vào dòng người tính tiền trước khi anh kịp nhận ra...

Sau hôm đó, cô và anh không hẹn mà tránh mặt nhau. Không còn nhắn tin, không còn những đêm háo hức chuyện trò. Mỗi ngày gặp nhau với cả anh và cô là cực hình thật sự. Cô căm ghét anh mà cũng thèm muốn anh. Cô muốn gặp anh hỏi cho ra lẽ vì sao gạt cô, nhưng cũng sợ mình bị phô bày ra rằng mình bị anh làm cho xao xuyến. Cô muốn anh nghĩ rằng cô chỉ coi anh như một cơn say nắng, rồi cô sẽ quên anh nhanh thật nhanh. Nhưng trong lòng cô, bão lớn cuộn từng cơn.

Anh cũng vô cùng bối rối khi đứng trước cô. Trong công việc, họ vẫn khéo léo giấu mình và bình tĩnh nhưng khi vô tình chạm mặt riêng tư, anh chỉ hỏi cô những câu xã giao rất bình thường, như giữa hai người chưa từng có quãng thời gian riêng tư, gần gũi. Anh nhớ như in cảm giác như bị lừa dối ngày hôm đó, nửa muốn xa lánh, nửa muốn ôm siết lấy cô để cô biết anh khát cô đến mức nào. Lòng anh, bão cũng ngập dâng..

....Cô hẹn anh đi uống cà phê vào một ngày không nắng. Cô đến trước, chọn bàn trong góc. Cô mặc chiếc đầm trắng lần trước bị lỡ hẹn. Anh đến sau, xắn rỏi và vạm vỡ trong chiếc áo thun Polo màu trắng sữa và quần jean xanh đậm. Quyến rũ đến nghẹt thở, bất giác cô nuốt nước bọt. Cô gọi cà phê sữa, anh gọi cà phê đen. Rất khó mở lời. “Ừm...., em muốn gặp anh lâu rồi”. “Anh cũng vậy”. “Em đã quyết định rồi, tháng tới em sẽ nghỉ việc”. “Sao vậy, công việc em đang tốt mà?”. “Ừm, nhưng em thấy đến lúc mình thay đổi, cái đầu tiên cần thay đổi là công việc”. Im lặng. Cô không thể nói rằng em đã quá mệt mỏi vì phải kìm lòng trước anh, em sắp vì anh mà phản bội chồng. Cô không thể, tình cảm cô giành cho anh bị anh xem như trò tiêu khiển, cô đau, nhưng cô phải giấu. Vì cô tự tin.

... Khi nhìn thấy cô thu mình ngồi trong góc, chiếc đầm trắng ngây thơ của cô làm tim anh loạn nhịp. Giây phút cô ngược đôi mắt đầy ma lực lên nhìn anh, anh chệnh choáng thật sự. Đã quá lâu, đã quá dài cho khoảng thời gian chờ đợi giữa hai người. Hôm nay, anh định mình sẽ nói hết tình cảm của mình, rồi ra sao cũng được. Anh yêu cô, tình yêu đến sau muộn màng nhưng anh đủ can đảm để cho nó một danh tính. Anh muốn ôm cô vào lòng, lướt bàn tay mình lên đôi mắt đẹp, đặt môi mình lên môi cô để nếm vị của nó, thật lâu, thật dài... Và rồi, cô nói mình sắp nghỉ việc, anh bừng tỉnh. Cô quá lí trí

hay cô không hề có chút tình cảm nào cho anh? Mối anh bật ra như một phản xạ “Cũng tốt, em thay đổi công việc biết đâu lại thăng tiến nhanh hơn”. Anh chỉ muốn tự tát vào mặt mình sau câu nói ấy. Sao không đủ can đảm để nói ra tình cảm của mình? Biết đâu lần gặp này là lần gặp cuối?

Trên bàn của quán, chủ quán hữu ý trang trí một chậu cát nhỏ. Lần đầu tiên, cô chủ động nắm tay anh, thả vào đó một vốc cát. Chầm chậm, cô chu môi mình thổi bay những hạt cát trong lòng bàn tay anh. Cát bay tứ tung, bàn tay anh sạch nhẵn. ” Em đổ anh biết, có cách nào để những hạt cát được giữ lại trong tay anh khi em thổi mà không bị bay?”. “Anh không biết”. “Vậy để em nói cho anh biết”. Lần nữa, cô lại vốc cát vào tay anh. Rồi cô lấy ít nước trà thấm ướt số cát đó. Lần này, cô lại thổi nhưng cát vẫn nằm nguyên không bay vì đã thành một hỗn hợp có nước. Nó nằm nguyên. Không bay hạt nào. Cô đứng dậy cầm túi xách, những lời cô buông ra với anh như một nhát dao thật sự ” Chúng mình đều là cát, nhưng ai cũng tự cao nên không ai chịu vốc nước vào để giữ nó trên tay, thì thôi, để nó bay qua đời nhau anh nhé, chào anh”. Sau lưng cô, anh nhìn chăm chăm vào số cát bị ướt giữ chặt trên tay, thấy mình vừa đánh mất một người tri kỉ thật sự. Chầm chậm, anh rơi nước mắt..

Sau lưng anh, cô bước nhanh ra ngoài trong tiết trời xám buồn, miệng mỉm cười vì mình đã thắng được cảm xúc bản thân. Rồi chầm chậm, cô rơi nước mắt....

YÊN QUỲNH